

efter krigen 1939-45 værende vanskeligheder med hensyn til fremskaffelse af bygningsmaterialer ikke har kunnet færdiggøres eller ikke er blevet forsynet med teknisk udstyr i normalt omfang, fra den gennemførte ydelsesforhøjelse under hensyn til, at et efterfølgende installationsarbejde erfaringsmæssigt er dyrere, end hvis ejendommen forsynes med nødvendigt udstyr ved opførelsen, og at opretholdelsen af ydelseslempelsen for de omhandlede lån bevirker, at lejen i de pågældende ejendomme kommer til at svare bedre til lejen i tilsvarende ejendomme, der fra opførelsen er forsynet med tilsvarende udstyr.

Sagen har derefter af 3. revisionsdepartementet været forelagt revisorerne, der i skrivelse af 30. marts 1963 til 3. revisionsdepartementet har udtalt, at undtagelsen af de omhandlede tillægslån fra den i øvrigt gennemførte ydelsesforhøjelse efter revisorerne opfattelse må forekomme mindre rationel og ikke stemmende med den i øvrigt anlagte linje, hvorefter renten for de af staten ydede lån så vidt muligt bør tilpasses den almindelige lånerente inden for rammerne af de i pantebrevene indeholdte vilkår.

Endvidere har man i anledning af det af boligministeriet som motivering for opretholdelse af ydelseslempelsen anførte, jfr. ovenfor, henledt opmærksomheden på, at et antal lån, i alt 87, med en samlet hovedstol på 1.010.100 kr., der på lignende vilkår som for de i nærværende sag omhandlede tillægslån gældende er blevet ydet til reparation eller udskiftning af mangelfulde materialer, jfr. den kommenterede udgave af „Byggestøttelovene“ 1952, side 132, er omfattet af ydelsesforhøjelserne, uagtet disse lån ikke i princippet adskiller sig fra de i sagen omhandlede lån til supplerings af teknisk udstyr.

Hertil kommer yderligere, at ydelserne for et antal ydede tillægslån — ligeledes i henhold til den i nærværende sag nævnte bestemmelse i kapitel XI i lov nr. 235 af 30. april 1946 — er blevet forhøjet samtidig med forhøjelsen af ydelserne for de hovedlån, hvortil tillægslånene er ydet. Når ydelserne er blevet forhøjet for nævnte tillægslåns vedkommende, skyldes det formentlig den omstændighed, at disse tillægslån ved udbetalingen ikke er blevet grupperet sær-

skilt, men derimod sammen med hovedlånene, idet lånebetingelserne for disse sidstnævnte tillægslån — ganske som det er tilfældet for de tillægslån, for hvilke ydelserne som nævnt *ikke* er blevet forhøjet — ikke principielt adskiller sig fra hovedlånene.

Revisorerne har derhos udtalt, at de vedblivende må være af den opfattelse, at det ikke forekommer rimeligt fortsat at undtage de omhandlede tillægslån fra den almindelige ydelsesforhøjelse.

3. revisionsdepartementet har med revisorerne bemærkninger igen oversendt sagen til boligministeriet og har senest kunnet oplyse, at sagen beror på svar fra nævnte ministerium.

b. Renten af statslån efter ejerskifte.

Som omtalt i revisorerne beretning for 1960-61 og 1961-62 ændres rentevilkårene for statslån, der ved ejerskifte overtages af den nye ejer, idet boligministeriets cirkulære af 22. september 1959 om ejerskifte af ejendomme med statslån efter byggestøttelovene bestemmer, at der efter ejerskifte skal erlægges en rente svarende til de på ejerskiftetidspunktet gældende vilkår for sekundære statsgaranterede lån.

I 1962-63 har den rente, der efter ejerskifte skal erlægges af statslån, udgjort 8 pct. p. a. for ejerskifter berigtiget i tiden april-november 1962 og 8½ pct. p. a. i tiden december 1962-marts 1963.

Revisorerne har i skrivelser af 4. maj 1961 og 30. marts 1963 til hypotekbanken henledt opmærksomheden på, at den omstændighed, at banken først lader ændring i rentevilkårene efter ejerskiftet få virkning for den nye ejer fra den efter ejerskiftet følgende termin og ikke som fastsat i cirkulæret fra ejerskiftetidspunktet, medfører et betydeligt rentetab for statskassen — i tiden fra 1. oktober 1959, da ejerskiftetecirkulærets bestemmelser trådte i kraft, og indtil den 31. marts 1963 formentlig ikke under 2 mill. kr.

Bankens praksis med hensyn til først at lade de ændrede rentevilkår få virkning for den nye ejer fra den efter ejerskiftet nærmest følgende termin er efter de for revisorerne foreliggende oplysninger godkendt af boligministeriet ved skrivelse af 1. august 1952. Ved skrivelse af 14. juli 1961 meddelte boligministeriet, at der ikke ved cir-